

НАПОЛОВИНА ПИЯН

първите три глави от романа
на станимир джевелеков

1

Стотици красиви млади жени с нереално бляскави коси ме гледат втренчено, все едно мога да съм по-притеснен преди първия концерт, на който няма да бъда пиан. Това им го заявих по-рано през деня, в момент на явна и пълна невменяемост, а те неочаквано казаха добре, и сега седя пред рафта с бои за коса не за друго, а понеже забавя първата спирка по спираловидния път надолу към задължителната ми нервна криза.

Изведнъж някой прошепва в ухото ми “Балсамите са вляво.” Знам, да не съм тъп, му отговарям. Това е Камен:

- Цял ден ли ще те чакаме?
- Толкова са много – въздъхвам - и нямам идея кое какво прави.
- Виж, не може да е чак толкова сложно, щом милиорди жени го правят всеки ден – след което хваща една от бутилките и ми я навира в лицето – Гледай, това е за къдрава коса.

Устните ми оформят звуците докато чета етикета наум. Не съм съвсем сигурен, че искам да придам еластичност на къдриците си, казвам.

- Пише, че ще имаш до осемдесет процента повече контрол – трябва да знаете, че Камен по принцип не говори такива глупости, просто сега си е въобразил, че така ще се махнем по-бързо – И оправя осем от десет цъфтящи краища!
- Това са осемдесет процента.
- Какво го мислиш тогава? Осемдесет процента!
- Така или иначе ходя на фризьорка, за да ми оправя цъфтящите краища.

Сигурно съм прекарал доста време пред козметичните продукти, защото Камен е видимо изнервен. Това е най-вече защото след това имаме въпросния концерт, на който няма да бъда пиан, но освен това защото според него козметичните продукти не заслужават и половината от отделеното им тази вечер внимание. Принципно съм на същото мнение, но досега не съм си давал сметка колко е трудно да избереш точната комбинация от витамини и липиди, които да засилят защитната бариера на косата. Каквото и да означава това.

- Нито съм те карал да си пускаш дълга коса, нито да си купуваш балсам. Просто се опитвам да помогна.
- Знам бе, знам.

Аз наистина знам.

- Отивам да намеря Момчил. След две минути да си на касата или ще те набия.

Вие не познавате Камен, за това и няма как да разбирате защо му вярвам като казва това, но се надявам поне да разбирате защо колоната от помада пред мен е почти толкова плашеща. Отляво са шампоаните, отдясно са втречено гледащите ме стотици красиви млади жени с нереално бляскави коси, които между другото са абсолютни клонинги и ако трябваше да си купувам боя за коса, щях да съм още по-затруднен в избора си. Право пред мен са балсамите. Те поне са шарени - червени, зелени, розови, бели, черни, сецате се. Шарени тухли в стена от притесняващи ме неща, и аз, мъничкият аз, седя и блея в основата ѝ като лапе пред фокусник, който току-що ми е казал да си избира карта.

Камен си е съвсем прав, че не ме е карал да си пускам дълга коса. За първи път никоой не ме е карал да правя нищо. Никоя няма мнение за прическата ми, например. Свикнал съм да искам първи номер, или пък да си пада по гребени, или пък да ме иска съвсем рошав; свикнал съм да не харесва една или всички мои татуировки, или да иска такава с нейното име. В един момент реших, че не съм пържола, че да ме предпочитат по различни начини, и през последните няколко месеца можех да дупча, ям, пия, пуша, обличам, спя с когото си искам, без да има кой да ми държи сметка за всичко това, и така стигнах до момента, в който фризьорката ми каза, че без балсам нещата между нас просто няма как да се получат. Шампоанът отваря косъма, балсамът го затваря, каза ми тя със сериозността, с която хората по принцип говорят за ивицата Газа. Балсамът затваря очите ми и грабвам един, на който – изненадващо - пише с големи букви нещо, което няма никаква връзка с нищо в познатата вселена, и тръгвам към касата.

И сами можете да се сетите, че цялата глупост се върти около момиче.

Не че я обвинявам, обаче след нея просто спрях да търся идеалната. Или която и да е. На другите им е ясно, че нещата са се закучили, и не отварят дума за това, макар че, естествено, искат да помогнат. Те вече помогнаха много повече, отколкото съм се надявал. Не че я обвинявам, обаче след нея започнах да търся себе си. Сега съм *горе-долу* намерен. *Примерно* намерен. *Ей там падна* намерен.

И сами можете да се сетите, че цялата глупост не започва тук, или поне не сега, защото всъщност супера е от по-добрите места за започването на подобни глупости и не е напълно нелогично точно тази глупост да започне точно тук.

Представете си как слюнкоотделям като идиот пред хилядите балсами, и на забавен кадър и потопена в мека светлина изотзад щанда грациозно се появява крак по крак най-красивата млада жена в града, и аз с едно ловко движение я погребвам под Герниер и Ла Рош - и в процеса на изкопаване пламва една луда любов, и така нататък. Така или иначе тази глупост не почва тук, аз вече съм *задоволително* намерен, а това последното нямам идея защо си го представихте.

Повечето от това, което ще ви разкажа, наистина се случи. Имената са сменени, разбира се, и някои неща са разбъркани, някои са преувеличени - няма значение. Мисълта ми е, че това наистина се случи. Ако сега или по-късно не ми вярвате, заявявам под клетва, че в тази история няма и грам истина.

Още нещо: това е *почти* краят на тази история. Ако не ви се занимава или бързате за среща или някой вече е изгризал средата на книгата или не искате да си я купувате, можете да продължите направо на последната глава.

Намирам Камен и Момчил на опашка под светеща в зелено цифра, обозначаваща избраната от тях каса. Хвърлям балсама в количката, където за малко ще си прави компания с три бири и доста храна. Гледам жално, но преди това, в момент на явна и пълна невменяемост, съм им казал, че една бира е максимумът и да нямат милост колкото и жално да гледам, и те неочаквано изпълняват. Момчил и Камен изучават избора ми на козметика по особено зрял начин:

- Как, по дяволите, може коса да има кашмирен блясък?
- От това не правят ли пуловери?
- И въобще не блещат.

Последното особено информативно включване принадлежи на касиерката, която впрочем ни се смее. Ако ръцете ѝ не бяха заети с маркирането на стоки и даването на торбички и ресто, щеше да ни сочи с пръст, докато ни се смее. Докато жално прибирам продуктите в малката торбичка, другите вече вървят към ескалатора, единствения път навън от подземния търбух на този безчувствен гигант. Никой от нас не умира да се блъска с огромни тълпи на малки площи, но в мазето на мола е най-добре зареденият - поне откъм балсам, бира и храна - супермаркет в квартала, в който се намира скромната ни квартира в големия град.

Големият град с шумните си глупаво разположени улици и шумните си глупави и неразположени хора.

2

няколко месеца по-рано

- Винаги съм се чудила какви са жените, за които са написани песните.
- Ами нали в песните си се казва какви са?
- Там има измислени неща, защото трябва да преувеличават. Аз питам за истинските жени, които са ги вдъхновили.
- Това е глупаво.
- Музите.
- Да, именно музите. Искам да видя момичето, което може да накара един дебел, космат, миризлив и татуиран рокер да изпее песен за това колко е раним и колко му липсва!
- Или колко е тъпа и как е избягала с кучето му.
- И това, предполагам.
- И все пак има една-две любовни песни, написани от нежни момчета.
- Те са написани за нежни момчета.
- Браян Адамс не е обратен!
- Откъде си сигурна?
- Роби Уилямс!
- Гей.
- Бекстрийт бойс!
- Трябва да ти забранят да спориш.

В китайския ресторант няма повече от шест души, половината от които работят там. С известно нежелание се насочвам към дъното на залата, където се намира половината, на която принадлежат пискливите момичешки гласове. Появявам се пред трите грации с удобно образуван от входната врата ореол около разхилената си тиква, все едно самият Господ ме е изпратил на мисия да прекратя този радиоактивен разговор. Първата вдига поглед от чинията си и пръчиците ѝ падат на забавен кадър при ориза, с който допреди малко са си играели.

- Наистина ли мислиш, че Роби е обратен? - Едрата е видимо обезпокоена.
- Днес нещо ти има - Ниската се хили.
- Защо закъсняваш? - Първата направо си вика.

Сега сигурно се питате тая защо ми държи сметка, след като дори не е заслужила собствено име. Това е момичето, в чието легло спях снощи, което в моя случай обикновено означава настоящата ми приятелка. Защо тогава не е заслужила собствено име? Защото ако всичко върви по план, след малко ще спре да бъде настоящата ми приятелка.

- Извинявай, че закъснях, изпуснах два автобуса до басейна.
- Защо трябваше точно днес да ходиш да плуваш? И без това почти нямаме време заедно.
- Здрав дух в здраво тяло – всъщност отидох до басейна най-вече за да не прекарам цялата сутрин в тази компания – Един ден някое богатшко момиче ще се дави в морето и аз ще съм там, за да го спася.
- Трябваше да се обадиш – още е нацупена.
- Наистина бързах, само щях да се забавя повече, ако се бях обадил – пробвам с обезкуражаващата си усмивка.
- Можеше поне да вдигнеш – включва се Едрата, само за да ми напомни, че тук рационалността не получава дължимото ѝ уважение. Мислено се удрям силно в лицето и мислено викам.
- Вдигането на телефона също нямаше да ускори идването ми – казвам го бавно и отчетливо, почти на срички, и веднага избягвам от темата – Виждам, че сте поръчали вместо мен.
- Нали ще пътуваш след малко - и въздиша - Взех ти любимото ти.

Поглеждам си чинията. Ориз със зеленчуци е всичко друго, но не и любимото ми. Никои на тази маса не би могъл да забележи това. Разчупвам пръчиците си и започвам да ям концентрирано и скоростно. Тези трите могат да ме накарат да убия цяла леха моркови с гарнитура.

- Докато те чакахме се чудихме какви са момичетата, за които се пишат песните – а докато Ниската отпива от безалкохолния си коктейл, аз си представям кървави инциденти, включващи очите ѝ и острия връх на чадърчето – Ти какво ще кажеш?
- Че винаги сте обсъждали важни и смислени теми.
- Не, наистина, какво мислиш по въпроса? - Едрата е силно заинтригувана.
- Какви са момичетата, за които се пишат песните? - спирам да се тъпча за момент, за да я изгледам с очи далеч под веждите.
- Аха.
- А не си ли говорихте за смисъла на някоя песен на Мадона? - не мога да се сдържа. Любимият ми филм.
- Кажете де! - Първата ми се радва като малко дете. Усмивам ѝ се и продължавам с обяда си.
- Мисля си, че трябва да са красиви. И различни.
- Това не е особено конкретно – на снизходителния ѝ тон мога да отговоря конкретно само със стиснати до бяло кокалчета.

Като бях малък постоянно си пуках ставите на пръстите. Мъжете с пистолети в устърните задължително го правеха преди престрелка и аз приех за универсална истина спорния факт, че това ще ме направи повече мъж и по-добър с пистолета. С годините разкарах навика, но още пукат, когато стисна юмрук малко по-силно. Например до бяло.

И понеже явно няма да мога да се нахраня преди да съм дал дълбокомисления си данък към разговора, почвам да си представям как се пишат песните. Ето ме мен след втората ми среща с някоя Първа, изпълнен с ентузиазъм и с нещо, което поради липса на по-добра дума ще нарека любов. Още докато вървя към гаража събирам няколко думички наум. Понеже съм разсеян се спъвам и добавям няколко ядосани думички. Сещам се за миналото лято с някоя по-Първа и добавям няколко носталгични думички. До гаража вече имам почти завършен куплет и припев, и започваме да я правим. Няколко часа по-късно имаме записана песен, която можем да разпратим сред приятелите си. Стиснатите до бяло кокалчета бавно отслабват захвата над невидимата си жертва.

Някои други части от тялото, които съвсем без да искам започнаха да пукат с годините: гръб, врат, чифт колена, чифт лакти, палец на десен крак. Последният е и опериран без упойка, но това няма нищо общо с пукането.

- Имам предвид, че повечето песни не ми звучат като за едно конкретно момиче. По-скоро тоя, който ги е писал, е ходил насам-натам, запознал се е с поне три мадами, и е написал песен за тогава и за там, за самото преживяване, за нещата, които е мислил и чувствал, а не толкова за някоя от тях. Освен това не ги е писал съвсем сам, а с групата си.
- Защо мислиш така? - пита Ниската.
- Не знам, понякога просто си мисля разни неща.

Почти съм забравил колко досадни са моментите с приятелките на приятелката ми. Как може да си мислят, че някоя песен е писана за едно конкретно момиче? Все едно Шерлок Холмс да има конкретен прототип. Сигурен съм, че на Сър Артър му е трябвало да види поне три кучета, за да измисли Баскервилското. Избързвам устата си със салфетката, смачквам я на топка и я оставям до чинията с прогресивно намаляващия ориз, красиво намаляващия ориз.

- Ти писал ли си песни за момичета? - пита след малко Първата.
- Ми да – продължавам да ям.
- За нея писал ли си? - намига ми Едрата.

Гледам първо нея, после Първата, все едно я виждам за първи път. Смя се и клатя глава:

- Някой ден може и да напиша.

Предполагам, че се е надявала на друг отговор. Още се смя, когато търся салфетката отдясно на чинията, но там я няма. Насочвам ръката си наляво и Ниската рязко изписква, хваща я и въодушевно започва да разглежда дланта ми.

- Откъде ти е това? - пита тя.
- Обожава белези – Едрата отвърща на неразбиращия ми поглед.
- Какво имаш там? - пита Първата
- Как може да не го знаеш? Че то е огромно! – възмуцава се Ниската – Откъде ти е?
- От една футболна врата.
- Кажи де - тя настоява.
- Наистина!
- Не може да имаш белег от футболна врата!
- Нали на футболните врати има едни остри ръждиви шипове, на които се закача мрежата - гледат ме, все едно им разказвам за приключенията си из седемте морета -

Веднъж като ритяхме в училище, аз се нанизах на един такъв шип, това е всичко – вече съвсем не вярват – Сериозно! Бях в шести клас. След това спрях да играя футбол и започнах да плувам.

- Дай да видя – казва Първата и си взима принадлежащата ѝ ръка от Ниската.

Не съм се замислял досега, но тя наистина не е обърнала внимание на шестте шева в шепата ми. Или охапването от пинчер на левия ми крак. Сега сигурно е редно да обявя от колко време сме заедно, и както си е редно, обявявам: десет месеца. Плюс-минус, защото не си падам по бронето на тези неща, но има за едно бебе.

Въпросът е в това, че няма сантиметър от нейното тяло, който аз да не познавам, и незнайно защо съм очаквал някаква реципрочност. Веднъж се опитах да ѝ разкажа за палеца, който оперираха без упойка, но тя беше заета с нещо по-безсмислено.

- До новия ти апартамент има басейн, нали? - пита Ниската.

- Да – отговаря Първата.

- Е, значи ще ти е идеално като се преместиш тук.

Задавам се. Никой не обръща внимание.

Трябва да поясня, че тялото ми далеч не е толкова грохнало, колкото може би ви звучи от описанията ми дотук. Напротив, чувствам се по-добре и по-силен от когато и да било. Ако трябва да свържем пукането на ставите ми с някакъв проблем, то той е по-скоро метафизичен. Ставите ми скърцат, защото ме боли душата.

Докато се боря с отвратителното усещане за морков в носоглътката си си давам сметка, че в изречението на Ниската няма ако, има като, а като е някаква съкратена версия на когато. Вече е решено, че ще бъда в новия ѝ апартамент. Вече е решено, че ще живея с нея. Вече е решено, че ще уча в този град. Вече е решено, че ще уча изобщо. Няма нужда да ви казвам в колко от тези решения съм участвал.

Вярно, че в новия ѝ апартамент няма да се съобразявам с навъртащ се наоколо баща и няма да трябва да слагам памперси на тригодишната ѝ сестра. Какви памперси да слагам, като в проклетото изречение няма ако.

Докато момичетата се възхищават на геройски нарязаната ми ръка - може би най-тъпото нещо, на което някой някъде може да се възхищава - аз гледам празно в Първата и не спирам да мисля за връзката ни. Мисля, че е най-продължителната ми досега, и в това по принцип няма лошо, но не си падам по планове, особено нечии други. Не съм съвсем сигурен какво искам да уча, искам ли да уча изобщо, най-вече искам ли да бъда тук. Това, за което съм абсолютно сигурен е, че не искам да правя семейство веднага след като изляза от инкубатора, който наричат гимназия. След десетина години и с някоя друга, може би.

Най-неоспоримото доказателство, че Бог има чувство за хумор: човешките планове.

И не че ми е лошо, и не че не ми казва, че ме обича, но отдавна вече не ѝ вярвам. Най-вече защото не вярвам на себе си, когато аз го казвам.

Взех решението няколко дни по-рано, още преди да тръгна насам. Самият факт, че трябваше да тръгна насам, т.е. че не живея тук, в големия град, повлия доста на това решаване. Дори да искам да я видя само за минута или две, пак трябва да пътувам три часа в едната посока. Връзките от

разстояние могат да създадат известни неудобства, особено ако си достатъчно тъп, за да бъдеш част от тях.

През повечето време комуникацията ни е напълно двуизмерна - не че запълващите денонощията ни заедно секс, храна и сън са *любимите ми* три измерения. Вече нямам нищо общо с нея. Не съм на място в леглото ѝ. Дори и тялото ѝ не ми е толкова интересно, колкото беше преди - особено откакто намали честотата на обезкосмяване на определени места.

В един роман пишеше, че когато можеш да стоиш в кенефа с някой друг и миризмите му не ти правят впечатление - все едно са твоите си миризми - значи този някой е единственият, избраният. Не мога да се съглася с това. Доста ми е трудно отново да намеря някоя за секси, след като веднъж съм видял как си сменя тампона, пък нека бъде единствената.

И така. Споделям ѝ решението си.

- Моля? - пита невярващо тя. Другите две стоят като поразени и могат само да пренасочват зейналите си уста ту върху нея, ту върху мен.

Свивам рамене, забивам морковче на пръчица, след което хрупам повече от минута, през която никоой не казва нищо, но не се заблуждавайте, че се заблуждавам, че ми се е разминало. Наясно съм, че това е само затишие пред буря, но няма смисъл да се паникьосвам - по-добре да си оползотворя времето. Никоой не знае дали няма да ме залее с вода или нещо по-лошо. Очите ми очакващо гледат нейните докато отпивам от чашата с кола.

- Осъзнаваш, че мога да бъда с когото си поискам, нали? - казва тя, напгвайки се да разпгне устните си по-широко и по-фалшиво. Осъзнаваш, че не уверяваш мен, нали, но не го казвам. Гласът ѝ трепери, както и ръката.

Осъзнавам, че всъщност сърбам доста шумно, но и това не казвам. Отвърщам ѝ без думи, сдъвквайки нещо, за което се надявам, че не е отровна гъба. Може би бамбук? Тя поклаща глава, изправя се и почва да рови в чантата си. Отнема ѝ известно време, но все пак успява да намери портфейла, откъдето изважда и гневно хвърля на масата няколко банкноти.

- Дано се задавиш! - заклева ме тя, навярно искрено, след което си излиза.

Всички сме изградени от навици. Това е, което ни прави такива, каквито сме. Здравей, аз съм Лора. Аз пия. Аз пуша. Аз се чукам. Най-голямото постижение, на което сме способни, е да разкараме навиците си. Не че след това те спират да ни определят. Здравей, аз съм Саня. Не пия. Вече не пуша. Обаче се чукам.

Не съм бил с нито една от двете, докато бях с Първата. Не съм я наранявал и не съм ѝ губил времето. За Санчето и Лорчето може да питате Камен.

Ниската и Едрата следват примера ѝ навън. Никога не са ме харесвали особено и тя е твърде добра за мен, така ще ѝ говорят след малко. Докато ги гледам как се изнизват през входа, срещам дръпнатите очи на сервитьорката. Сигурно е впечатлена, че ме чакаха почти час, но ги разкарах за десет минути. По-добре да е впечатлена.

Мина доста по-добре, отколкото бях очаквал. Докато приключвам с обяда си си мисля как за пореден път думите на момичето, с което съм споделил последните няколко месеца, са лишени от

всякаква логика. Аз си тръгвам - ако се интересувам от нечие котиране на свободния пазар, то едва ли е нейното. Не че сексапила ѝ е от нещата, които бих подложил на съмнение – естествено, само ако започне отново да се епилира редовно. Не, тя е надарена от природата с хубави и дълги крака, които често извисява още повече на токчета, и с наистина пищни форми – там, където трябва да бъдат такива - които изобщо не се срамува да показва, при това не само пред мен. Ненапразно приятелите ми дълги години ще я назовават вместо с името ѝ като "приятелката с циците."

По-скоро бих свързал внезапната за нея раздяла с невероятното ѝ умение при всеки мой опит за общуване да ме кара яростно да желая да си причиня всяка отровна гъба на Народна Република Китай. В леглото снощи си представях, че сме богомолки. Когато си склонен по-скоро да бъдеш изяден от някого пред това да се гушкаш с него, връзката ви вероятно е към края си.

Поглеждам си часовника. Време е да издишам сладко-киселите спомени от бедрата на момичето, за да направя място за малко истински столічен въздух. Хвърлям око на оставените на масата пари, а после и на сметката. Усмиввам се и вадя портфейла си. Един път ще плати и няма да го направи като хората. Освен това има мустачки.

Нещо друго, което вадя от портфейла си: малки окаляни хартийки, на които ми е писала за любовта. Картички от Чехия и Франция и някъде другаде. Нахапана снимка. Погребвам всички спомени в кошчето, на което ясно пише ЧИСТОТА. Това всъщност е лъжа, защото вътре няма да намерите нищо чисто - само още боклуци.

Мократа тениска и джапанките в ръка не ме отличават от другите хората на тротоара толкова, колкото това, че стоя без да шавам и не гледам лошо. Веднага след опушените прозорци на китайския ресторант очите ми не са готови за потопената в слънце улица и трябва да употребя тъмните си очила. Вдигам раницата, прозявам се, слагам слушалките и тръгвам по пътя, за който зная, че със сигурност ще ме изведе на гарата. Мразя този град – с шумните си глупаво разположени улици и шумните си глупави и неразположени хора – и нямам търпение час по-скоро да се разкарам от там. Градът отвръща на чувствата ми подобаващо и ми напомня да си ходя с всеки поглед, с който се разминавам в тълпата, и с всеки клаксон, който ме припира на улицата. Чувствам се по-нежелан и заменим от което и да е улично куче, само че съм далеч от глутницата си.

На втория светофар се сещам да напиша съобщение на Камен - "стана тя, каквато стана." Не е най-доброто, на което съм способен. Изпращал съм същото съобщение няколко пъти преди това, все след подобни ситуации. Почвам да се повтарям и това е колкото жалко, толкова и забавно. Смя се на себе си и съм възнаграден с възмутен поглед от хората, редом с които чакам зеленото.

Пресичам улицата и гледам към върховете на сградите като малко дете, което за пръв път идва в големия град и не може да свари да попие всички нови картини – аз наистина искам да събера материал за размисъл за трите часа, през които ще пътувам към дома, но го правя по-скоро с цел дотолкова да се наситя на живописния столічен пейзаж, че след това да го изповръщам без да си бъркам в гърлото. Старите блокове се извисяват ниско над мен, заплашителни и сърдити като митични колоси от стари времена, а линиите им се срещат, само за да образуват сива решетка, през която небето изтича надолу бавно и мазно като картофено пюре. Не бих се учудил, ако знакът на Батман светне огнякъде. В сърцето на най-големия град явно е избухнала епидемия на клаустрофобия, и аз съм в центъра на събитието.

Телефонът ми бръмчи. Камен съобщава, че аз нося бирата.

След петнадесетина минути вървене стигам до автогарата. Лъскавите прозорци на модерната сграда лицемерно скриват срамните спомени за бившето гето. Прекосявам паркинга и уличката с наредени таксите.

Представете си риба, която търсейки спокойствие излиза от някое силно течение, само за да се забие в прикрит коралов риф и да открие с привична не само за рибите изненада, че вътре има още повече риби, отколкото е имало в потока. Това съм аз. Тъпата риба ви маха от телевизора.

Гарата е пълна с всичко, от неподправения човешкия боклук до човешкия боклук с парфюм и вратовръзка. Отивам до един от компютърните терминали, но той не работи. Съседният също. Опитвам се да си спомня коя фирма има курсове по това време и след кратко мислене се насочвам към дъното на редицата с гишета. Решавам да си пробвам късмета на предпоследното, където не толкова млада жена говори по телефона, но не личи да ѝ е интересно. По-скоро личи да е била египетски цар много, много отдавна.

Оставям си раницата на земята и спокойно се облягам напред. След известно чакане минавам в нетърпеливия режим и чрез комбинация от телепатия и боксьорския поглед, на който ме е научил Камен, успявам да я накарам да се засрами – или поне така си го обяснявам аз - и тя затваря слушалката, само за да ме попита какво искам. Кара ме да се чувствам специален. За разнообразие поздравявам и питам дали има билети за малкия град, а тя отвръща:

- Отляво, не можеш ли да четеш? – и не толкова младата дама кима към гишето в края.

Почти съм познал. Докато вървя краткия си път към гишето в края чувам зад себе си, че баща ми е давал грешни пари за образование. Мисля, че тази жена заслужава да продава билети до края на живота си.

Сещам се за един черен и мустакат бояджия от Калифорния, когото съм гледал по телевизора. Той боядисва на ролкови кънки, облечен в смокинг, и твърди, че ще върне парите на всеки клиент, който намери дори една капка боя по дрехите му. Сигурен съм, че в цялата работа има нещо гнило, най-вече защото когато боядисвахме стаята ми миналото лято, не минаваше ден, без да имам поне четвърт кофа латекс по себе си.

Стигам до автобуса с мисълта за боядисване върху кънки. Автоматично, като отчаян от живота робот, съм направил всичко необходимо, за да си тръгна, но след качването ми вече нищо не зависи от мен. Доброволно оставям бягството си в чужди ръце. Това, заедно с минаващите наоколо мизерни и сивеещи постройки, ме успокоява дотолкова, че планът да размишлявам пропада преждевременно. Сънят ми не е съвсем обикновен. Това си е в природата на тези неща, но понякога ми се струва, че странният коефициент на сънищата ми е по-висок от тези на другите хора. Сигурно е защото сънищата на другите никога не звучат интересно. Сигурно всеки си мисли такива неща докато заспива.

3

Събуждаш се в автобус от никъде за никъде.

Първите сгради на града ме посрещат обезкуражително, сякаш някой току-що ги е разпръснал като шепя зарове в полето и ги е оставил с по-малка идея какво да правят там от мен самия. Скоро след тях идва втори ред блокове, който с организацията и подредеността си прилича повече на крепостна стена, останала от оригиналния тракийски град отпреди има-няма 8000 хиляди години. Хора се надигат като планини от седалките, взимат си шапката или пуловера и един по един слизат на спирките. Стигаме автогарата, взимам си довиждане с шофьора на излизане и бързо тръгвам нагоре.

Няма смисъл да се прибирам, защото Камен е по-близо до гарата. Взимам шест бири от малко магазинче на малък ъгъл и стигам до тях точно навреме. В неговия гараж се помещава нашето общо хоби - по стечение на обстоятелствата тримата с него и Момчил свирим заедно. Отваряме по бира и докато настройваме инструментите си ме питат за това какво е станало в София, как го е приела Първата и така нататък. Не ми е особено приятно да разказвам за това, но в крайна сметка това са най-добрите ми приятели и е нещо като мой дълг да го направя с възможно най-много подробности, хипербола и ръкомахане. И е неизбежно да го направя, само че после.

Не искам да се прибирам, затова Камен е по-близо до гарата. Той бие четири палки и започваме да правим рок музика.

А какво, всъщност, е рок музиката? В началото на деветдесетте, когато бях съвсем малък, по-големият ми брат вече беше започнал да изпитва върху себе си разните ефекти на пубертета, най-видимият от които беше именно влиянието на рока. То се изразяваше основно с дълга коса, кожени дрехи и плакати по стените на детската стая, която споделяхме. Първият такъв плакат не беше нищо особено, но изцяло промени разбирането ми за живота по-нататък. Това, на което ме научи той, не беше принципно по-различно от божественото познание, което щях да придобия десетина години по-късно, когато правих любов за пръв път, а именно - използването на нещо свършено познато по свършено непознат начин. Плакатът беше просто снимка на Джеймс Хетфийлд от Металика, вгълбен в свиренето на някаква песен. Специалното нещо, което успяваше да върти динамото на детското ми въображение преди да заспя нощ след нощ, беше, че докато той свиреше на нея, китарата му беше във вертикално, а не в хоризонтално положение.

Брат ми се е появил на този свят, вероятно без да иска, на 4ти май 1978 г., което е точно един ден, два месеца и сто години след като България официално е станала държава за трети път. Въпреки, че България е от по-внушителните европейски държави с над 1300 годишната си история, през което време е била и империя, и поробена, българите сме нация, която предпочита да се гордее с по-конкретни неща - например, по време на друга война през 1912 г. първи сме се сетили да пуснем бомба от самолет върху друго човешко същество. Да се гордееш с това, разбира се, е като да се гордееш с вечерното шоу на Азис.

Рок музиката не е обикновено деление на общата музика. Тя е социален феномен. Има сила. Петима души без особено образование или високотехнологично въоръжение могат да победят, разделят или обединят стотици хиляди. Трябват им само китари, нещо за пиене и трифазен ток.

Представете си високата австралийска планина, в подножието на която се простира необятна и велика австралийската пустиня, присъстват също и елементи като вятър, слънце, безвремие, и някъде там си подскача едно щастливо кенгуру и му се мандахерцат двата пениса. Технически това е един penis с два върха, но по-важното е, че си го представихте. Това кенгуру не е просто представител на поредния вид животни. На кенгуруто му се мандахерца един много социален феномен. Има сила.

Може да си най-добрият китарист, но ако повече те интересува дали има машина за пушек от това какво се казва в песента, ти определено не правиш рок музика. Също така може да си най-добрият клавирист, но ако искаш да взимаш пари на приятелите си задето те подкрепят на първите ти концерти, ти определено не правиш рок музика. Може и да си най-добрият басист, но ако пропускаш репетиции, за да учиш за изпити, ти определено не правиш рок музика. Не може да бъдеш най-добрият барабанист, защото той вече се е родил и съответно умрял.

За да разбереш рока, трябва първо да осъзнаеш, че той не е почнал във времето на MTV и интернет. Макар че именно медиите и звездността са го докарвали до толкова много хора, те са го осакатили безмилостно при превода. За да разбереш рока, трябва първо да осъзнаеш, че днешният рок е с едно око и без крайници.

Лед Цепелин например никога не са изглеждали *звездно* на сцена. Винаги са били рошави мустакати чичовци. Те са били чичовци преди да навършат двадесет.

Представете си как в деня на раждането си барабанистът им излиза от майка си и докторът го обявява за момченце не защото му е видял социалния феномен, а защото е едно грозно бебе с мустаци. Чичовщината им е в кръвта, но само защото все нещо трябва да разрежи умопомрачителното ниво на рок, което тече там. Тези четирима чичовци са успели да оставят след себе си един различен свят, ей така, без танкове и ракети. Китари, много за пиене и ток.

Барабанистът им, Джон Бонам, е известен с две неща освен мустака си: че е най-добрият барабанист на света и че е умрял от задушаване със собствената си повърня. Колко трябва да си тъп, за да се напиеш дотолкова, че да се задушиш със собствената си повърня? И въпреки, или точно заради това, аз имам неговото име татуирано на тялото си. Не на Първата, въпреки всичките й досадни намеци, а неговото име по моето тяло. Доколкото знам, не съм единствен.

Биването в рок група на теория не е по-сложно от участието в който и да е произволен работен колектив, но с изискването за една по-специална симбиоза, просто защото рок музиката не е джапанка или бойлер, а някакъв вид изкуство. В изкуството, струва ми се, сборът на частите, образуващи цялото, никога не е равен на това цяло. За да се получи както трябва една песен, за да създадем нещо като група, трябва да сме странно интимни – достатъчно, че да можем да си разменяме бельото, но не до там, че да можем да се ревнуваме. Достатъчно, че да можем да си крещим, но не достатъчно, че да можем да си мълчим.

Аз съм късметлия в това, защото свиря с хора, с които винаги съм бил приятел. За нас са по-важни изсветлелите снимки по пижами на костенурки-нинджа, отколкото записите от концерти. Липсата на задръжки, суета и донякъде на хигиена улеснява работния процес до там, че имаме песни, написани за четири минути.

Четири минути, три часа и няколко бири по-късно се изсулваме един по един на вече тъмния покрив на гаража, където стои един стар диван. За да го предпази от майката Природа и нейните сили, Камен го е опаковал с найлон. Отвиваме го нетърпеливо, все едно е дюнер, и едновременно захапваме. Първата вечер след като го качихме бяхме притеснени да не ни го вземат или опикаят. Изглежда, че никой друг не е безумно заинтригуван от нашето съкровище. Не мога да кажа, че не се случва често.

Неизбежното обаче се случва често. Най-лошото - не можеш да го избегнеш.

- Беше казал, че ще си с нея завинаги - това е Момчил.
- Знам.
- Щеше да я взимаш на бала си - а това е Камен.
- Знам.
- Щяхте да се жените.
- И да си правите деца.

И това го знам, но вместо отново да потвърдя, се усмихвам сладко-кисело и се гледам в бирата си.

- И какво се случи? - пита Момчил.
- Всичко, което харесвах в нея - започвам бавно - се оказва грешка. Няма го вече. Не е истинско, никога не е било. А всичко, което не харесвах в нея - спирам бавно.
- Винаги така става - Камен е прав. Въздиша тежко, след което се ухилва - Вчера един колега ми вика "Виж ми найкчето."

- Виж ми кво?
- Найкчето.
- Е кво е тва найкче?

Камен вади телефона си. Цъка няколко секунди и ми го дава. На телефона има снимка на тоалетна чиния, в която плува нещо във формата на запетайка.

- Найкче - замислено повтаря Момчил.
- Красиво е - потвърждавам.

Прибира си телефона, доволен, и веднага изстрелва:

- Защо трябва всеки път да се жениш за тях? Не можеш ли да поспите заедно няколко пъти преди това, да се пробвате?
- Щото не съм като теб.
- Нищо му няма на него. По-добре е, отколкото като си вкараш филма и повярваш, че си с единствената, палиш й свещи и така нататък, и след два месеца си гориш поредната - Момчил спира да помисли за малко - поредната църква!
- Девет.
- Все едно. Като избираш следващата, гледай поне да я понасяш за повече от няколко часа на ден.

Поглеждам го лошо.

- И да можеш да спиш спокойно до нея - Момчил е груб и евтин.
- И да не мрази приятелите ти.
- И да не е тъпа - направо няма сърце.
- Няма да си избирам следваща скоро - и сам не си вярвам.
- Вярвай си.

И мълчаливо си прием бирите, но не за дълго.

- Добре, ти какво толкова търсиш в едно момиче? - въпросът е към мен.
- Не знам.
- Аз знам – след като казва това, Камен седи ухилен известно време. Забелязва, че го гледаме с очакване, отпива и продължава – Искам да знае точно коя марка, модел, цвят и година ми е китарата, за да ми купи абсолютно същата, след като я разбие.
- Защо трябва да ти разбива китарата? - Момчил сигурно е очаквал по-скоро отговор, включващ цици и крака. Аз също.
- Защото ще е бясна след като ме изгони от вкъщи.
- Защо трябва да те гони от вкъщи?
- Примерно – казва Камен, аз зяпам с отворена уста.
- Значи твоята идеална жена ти разбива китарите? - заключва Момчил.
- Само когато има причина да го прави – спокойно отвръща Камен.
- Ти дори нямаш китара!
- Казах примерно де – докато Камен го казва отново, Момчил се залива от смях, а аз просто си гледам невярващо – Освен това би било прекалено да очаквам някое момиче да

запомни всеки един от барабаните ми.

- Така си е - замислено потвърждава Момчил, след което тримата чукваме бутилки и довършваме бирата в тях.

- Виж ми найкчето - само това мога да кажа. Пак се смеем.

Тук липсва малко диалог, а Камен е слязъл долу за нещо.

- Имам нова песен, ама не е завършена.

- Всичко, което си струва, е незавършено – аз, ти, оня педал долу. Въпросът е дали ще си наполовина пълен или наполовина празен - Момчил гледа бирата си и я отнася към Въпроса - Или наполовина пиян.

- Малко ги обърка тука поговорките - вдигам своята бутилка и отпивам.

- Наздраве.

В този момент от ръба на покрива изниква силуетът на Камен:

- Трябва да си купя чеснов сос!

Той сяда, само за да стана аз.

- Ще бягам.

- Що толкова рано?

- Трябва да видя майка.

- Много поздравя.

Свличам се по стълбата и с леко клатушкане правя несигурните си първи крачки към дома. Останалите на самотно извисяващия се в нощта диван сигурно отпиват от бирите си под съпровода на шурците и сигурно гледат как малката ми фигурка се отдалечава в тъмното. Мълчанието им сигурно не трае дълго, и сигурно казват:

- Колко му даваш?

- Два дни – сигурно ми дава Камен, и сигурно отпива – Три. Ти?

- Седмица. Два лева?

- Два лева - сигурно залагат те.

Сигурно си мълчат още малко.

- Може да смучеш нещо с часове и накрая да го обличеш само за секунда.

Момчил сигурно дори не се опитва да разбере и сигурно замислено се заглежда в единственото дърво в двора - красиво цъфтяща смокиня. Летните нощи в малкия град винаги са изпълнени с цвят и поезия. Най-лошото - не можеш да ги избегнеш.